

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **J. V.**, zastoupeného Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, 500 03 Hradec Králové, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Hradec Králové, se sídlem Slezská 839, 502 00 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. září 2009, č.j. 46091/010-6311-20.3.2009-14873-13-TL, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 21. září 2009, č.j. 46091/010-6311-20.3.2009-14873-13-TL, a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín ze dne 18. února 2009, č.j. 46003/110-6311-18.2.2009-15115-18.2.2009-15115-01-FI-NM, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 3.200,- Kč k rukám Mgr. Jana Urbana, advokáta se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná shora označeným rozhodnutím změnila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín ze dne 18.2.2009, č.j. 46003/110-6311-18.2.2009-15115-18.2.2009-15115-01-FI-NM tak, že žalobci náleží nemocenské při pracovní neschopnosti od 5.10.2007 do 29.2.2008 ve výši 293,- Kč, při pracovní neschopnosti od 3.3.2008 do 31.3.2008 ve výši 52,- Kč a nemocenské při pracovní neschopnosti od 19.2.2007 do 27.5.2007 žalobci nenáleží. V odůvodnění vysvětlila, že výši nemocenského vypočtenou OSSZ Jičín změnila pouze s ohledem na nesprávné určení rozhodného období u pracovních neschopností od 5.10.2007 do 29.2.2008 a od 3.3.2008 do 31.3.2008. Nemocenské při pracovní neschopnosti od 19.2.2007 do 27.5.2007 žalobci nepřiznala s tím, že za toto období mu náležel započitatelný příjem (náhrada mzdy). Postup OSSZ Jičín, kterým nebyla náhrada mzdy 97.438,- Kč zúčtována v březnu 2008 žalobci jeho zaměstnavatelem J. S. zahrnuta do rozhodného období pro výpočet nemocenského za výše uvedené pracovní neschopnosti, však žalovaná shledala správným. Uvedla, že náhrada mzdy, na níž vznikl žalobci nárok v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, je vyměřovacím základem pro výpočet nemocenského jen v měsíci, v němž mu byla zúčtována, bez ohledu na období, za jaké mu byla přiznána. Vzhledem k tomu, že březen 2008 nespadá do rozhodného období pro výpočet nemocenského u výše uvedených pracovních neschopností, nemohl být vyměřovací základ žalobce v tomto měsíci zohledněn při výpočtu nemocenského za tyto pracovní neschopnosti. Doplnila, že zahrnutí náhrady mzdy přiznané soudem do vyměřovacího základu pojištěnce v kalendářních měsících, za které náležela, je možné pouze pro účely důchodového pojištění v souladu s § 16 odst. 3 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (ve znění platném do 31.12.2008), pro účely nemocenského pojištění však takto postupovat nelze, když zákon č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců (ve znění platném do 31.12.2008) takový postup nepripouští.

Žalobce s uvedenými závěry žalované nesouhlasil. Rozhodnutí správních orgánů jsou podle něj v rozporu s § 15 a násl. zák. č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců ve spojení s § 5 a násl. zák. č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Namítl, že rozhodný není okamžik, kdy byla náhrada mzdy zúčtována, ale to, že mu byla zúčtována za jednotlivé kalendářní měsíce po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru, které do rozhodného období spadají. Odkázal přitom na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Doplnil, že tato rozhodnutí sice byla vydána ve věcech důchodového pojištění, ale řeší zejména výklad ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb., který upravuje způsob určení vyměřovacího základu, z něhož se vychází také při určení denního vyměřovacího základu pro účely výplaty nemocenského. Ústavní soud i Nejvyšší správní soud v této souvislosti dospěli k závěru, že náhrada mzdy dle § 61 odst. 1 zák. č. 65/1965 Sb., zákoník práce (ve znění platném do 1.1.2007) vyplacená zaměstnanci v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního

poměru, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu dle § 5 zák. č. 589/1992 Sb. bez ohledu na to, zda byla zúčtována a vyplacena v rozhodném období či nikoli. Dle žalobce lze tento výklad bez dalšího aplikovat také v souzené věci s tím, že je třeba vycházet ze smyslu a účelu zákona č. 54/1956 Sb., stejně jako ze smyslu a účelu celého systému nemocenského pojištění. Opačný výklad by byl výkladem velmi zužujícím a ústavně nekonformním. Zdůraznil, že výše uvedená rozhodnutí byla vydána před 1.2.2006, tedy v době, kdy zákon č. 155/1995 Sb. možnost zahrnutí náhrady mzdy přiznané soudem do vyměřovacího základu pojištěnce v kalendářních měsících, za které náležela, výslovně neupravoval. Konečně žalobce poukázal na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, když žalovaná na jedné straně uvedla, že náhradu mzdy zúčtovanou žalobci v březnu 2008 nelze při výpočtu výše nemocenského zohlednit, na druhé straně ji však při zjišťování, zda žalobci náleží nemocenské za období od 19.2.2007 do 27.5.2007, zohlednila s tím, že za toto období žalobci nemocenské nenáleží, když mu za toto období náležel započitatelný příjem. Žalobce dále doplnil, že zaměstnavatel mu sice zúčtoval náhradu mzdy ve výši 97.438,- Kč v březnu 2008, vyplatil mu však pouze 10.000,- Kč. Žalobci proto nezbylo, než se svého nároku domáhat soudní cestou, a to pouze za období v žalobě přesně specifikovaná, nikoli však za výše uvedené období pracovní neschopnosti od 19.2.2007 do 27.5.2007. Později doplnil, že ve věci byl vydán platební rozkaz a řízení bylo následně usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20.1.2010, č.j. 13 C 29/2009 – 104 pravomocně skončeno odmítnutím pozdě podaného odporu ze strany zaměstnavatele žalobce. Navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i výše specifikované prvoinstanční rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín zrušil a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila. Odkázala na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a uvedla, že vyměřovací základ, z něhož se vychází při výpočtu dávek nemocenského pojištění podle zák. č. 54/1956 Sb. (ve znění platném do 31.12.2008) je upraven v § 5 zák. č. 589/1992 Sb. Po vydání rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, na které poukazuje žalobce, byl vyměřovací základ speciálně upraven pouze pro účely důchodového pojištění, ke změně ve stanovení vyměřovacího základu pro účely nemocenského pojištění nedošlo. Zdůraznila, že do vyměřovacího základu lze zahrnout jen ty započitatelné složky příjmu, které byly zaměstnanci v rozhodném období skutečně zúčtovány a jednou zjištěný denní vyměřovací základ již v dalším období nelze opravovat nebo měnit. K námitkám žalobce doplnila, že pro účely stanovení vyměřovacího základu se vychází z toho, kdy byl příjem zúčtován, avšak pro určení, zda nemocenské náleží či nenáleží je rozhodující, zda zaměstnanci za období pracovní neschopnosti náleží započitatelný příjem či nikoli. Byla-li proto zaměstnavatelem žalobci přiznána náhrada mzdy za období pracovní neschopnosti, náleží mu za toto období započitatelný příjem a nemocenské mu nenáleží. Dle žalované na tomto závěru nic nemění ani výsledek řízení před Okresním soudem v Hradci Králové ve sporu o náhradu mzdy mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem, když tímto byl potvrzen výpočet náhrady mzdy provedený zaměstnavatelem žalobce. Navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

Žalobce k vyjádření žalované zdůraznil, že výše uvedený platební rozkaz vydaný ve sporu o náhradu mzdy je potvrzením skutečností tvrzených žalobcem v žalobě, v níž se žalobce náhrady mzdy za období pracovní neschopnosti od 19.2.2007 do 27.5.2007 nedomáhal a soud mu ji tak za toto období ani nepřiznal.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tím žalobce výslovně souhlasil a žalovaná svůj nesouhlas s takovým projednáním věci v zákonné lhůtě nevyjádřila. O věci usoudil následovně.

Předmětem sporu v souzené věci je posouzení otázky, zda lze náhradu mzdy, na kterou vznikl žalobci nárok v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru a kterou mu jeho zaměstnavatel F. S. (dále jen zaměstnavatel) zúčtoval v březnu 2008, zahrnout do vyměřovacího základu pro výpočet nemocenského v kalendářních měsících, za které nemocenské náleží.

Z obsahu spisu se podává, že rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 6.12.2007, č.j. 7 C 155/2006 – 93, bylo určeno, že výpověď z pracovního poměru z 3.8.2006 daná žalobci jeho zaměstnavatelem F. S. je neplatná. V souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru zaměstnavatel žalobci v březnu 2008 zúčtoval náhradu mzdy ve výši 97.438,- Kč. V období od 19.2.2007 do 27.5.2007, od 5.10.2007 do 29.2.2008 a od 3.3.2008 do 31.3.2008 byl žalobce v pracovní neschopnosti a byl mu přiznán nárok na výplatu nemocenského. Žalobce však nesouhlasil se způsobem určení vyměřovacího základu pro výpočet nemocenského, kterým nebyla náhrada mzdy zahrnuta do vyměřovacího základu v kalendářních měsících, za které mu nemocenské náleželo. Poukázal přitom na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu řešící obdobné otázky ve věcech důchodového pojištění.

V souladu s § 15 odst. 1 zák. č. 54/1956 Sb. (ve znění platném do 31.12.2008) ve spojení s § 5 zák. č. 589/1992 Sb. je vyměřovacím základem úhrn příjmů, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském nebo důchodovém pojištění. Podle § 6 odst. 1 zák. č. 589/1992 Sb. je rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak.

Krajskému soudu ve shodě s žalobcem neušlo, že Ústavní soud i Nejvyšší správní soud se ve své předchozí judikatuře věnovaly typově obdobnému případu, byť ve věci důchodového pojištění, a dle soudu lze jejich závěry vztáhnout i na projednávaný případ. Ústavní soud (srovnej náleze ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04) i Nejvyšší správní soud (srovnej rozsudek ze dne 28.6.2006, č.j. 6 Ads 34/2004 – 53 a rozsudek ze dne 17.8.2005, č.j. 5 Ads 60/2003 – 89; dostupné na www.nssoud.cz) se v daných rozhodnutích zabývaly zejména otázkou výkladu § 5

zák. č. 589/1992 Sb. upravujícího způsob určení vyměřovacího základu, z něhož se vychází také při určení denního vyměřovacího základu pro účely výplaty nemocenského. Ústavní soud zdůraznil následující : „ ...v daném případě nelze použít toliko gramatický výklad, bez přihlédnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému důchodového pojištění a bez přihlédnutí k povaze samotného soudního řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí, jímž byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru daná stěžovateli jeho zaměstnaneckou organizací, čemuž následovalo uzavření dohody o sporných nárocích a o rozvázání pracovního poměru, na základě níž byla stěžovateli vyplacena náhrada mzdy v souvislosti s neplatnou výpovědí. Takový výklad nelze označit jinak, než za velmi zužující a ve svém důsledku za ústavně nekonformní.“ Ústavní soud dále uzavřel, že „přestože dotčená ustanovení zák. č. 589/1992 Sb. a zák. č. 155/1995 Sb. zohledňují toliko modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno pojistné, z logiky věci lze dovodit, že i náhrada mzdy dle ustanovení § 61 odst. 1 zákoníku práce, vyplacená stěžovateli až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu (srov. § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb.), který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce a roky po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. Poskytnutí náhrady mzdy je totiž důsledkem nesplnění povinnosti ze strany zaměstnavatele přidělovat stěžovateli, trvajícimu na tom, aby ho dále zaměstnával, práci podle pracovní smlouvy. Náhrada mzdy má v tomto případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzda. Tuto účast stěžovatele na důchodovém pojištění tedy lze promítnout do zápočtu doby pojištění. Z ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/92 Sb. navíc nelze ani dovodit, že by vylučovalo možnost zpětného rozúčtování příjmů, jež se zahrnují do vyměřovacího základu.“ Ze shora uvedeného právního názoru zaujatého Ústavním soudem vycházel následně i Nejvyšší správní soud.

Krajský soud uzavřel, že výše uvedená rozhodnutí jsou i přes skutečnost, že byla vydána ve věcech důchodového pojištění, aplikovatelná v souzené věci, když způsob určení vyměřovacího základu dle § 5 zák. č. 589/1992 Sb. je určující i při určení denního vyměřovacího základu pro účely výplaty nemocenského. Na výše uvedeném ničem nemění ani skutečnost, že zákonem č. 24/2006 Sb. s účinností od 1.2.2006 došlo k novelizaci § 16 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a ve věcech důchodového pojištění tak bylo výslovně upraveno, že do vyměřovacího základu pojištěnce se zahrnuje náhrada mzdy, platu nebo jiného příjmu započitatelného do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona nebo hrubého výdělku náležející v případě uvedeném v § 11 odst. 2 věty páté v kalendářních měsících, za které náležela. Jak správně žalobce poukázal, tato úprava byla doplněna až v návaznosti na výše uvedenou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, když výše zmíněná rozhodnutí byla vydána ještě před 1.2.2006, tedy v době, kdy zákon č. 155/1995 Sb. výslovnou úpravu týkající se možnosti zahrnout náhradu mzdy přiznanou soudem do vyměřovacího základu pojištěnce v kalendářních měsících, za které náležela, neobsahoval.

Krajský soud současně nepřehlédl, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře mnohokrát zdůraznil, že „*orgánům veřejné moci a především obecným soudům netoleruje přehnaně formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti. Zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, vyžaduje-li to účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé, konkrétní a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad*“ (srovnej např. nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 21/96, zveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nálezy č. 13 či nálezy Pl. ÚS 19/98, zveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nálezy č. 19).

Ve světle výše uvedeného, jakož i judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že výklad zákona č. 54/1956 Sb. a zákona č. 589/1992 Sb. podaný žalovanou je příliš zužujícím a ve svém důsledku ústavně nekonformním. Náhrada mzdy dle § 61 odst. 1 zák. práce zúčtovaná žalobci až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, je příjmem započítatelným do vyměřovacího základu (§ 5 odst. 1 zák. č. 589/1992 Sb.) pro výpočet nemocenského v kalendářních měsících, za které nemocenské náleželo, a nikoli jen vyměřovacím základem pro výpočet nemocenského v tom měsíci, v němž mu byla zúčtována, a to bez ohledu na období, za jaké mu byla přiznána. Poskytnutí náhrady mzdy je důsledkem nesplnění povinnosti ze strany zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, trval-li zaměstnanec na tom, aby jej zaměstnavatel dále zaměstnával. Náhrada mzdy má charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzda. Jak již bylo uvedeno výše, ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/92 Sb. navíc možnost zpětného rozúčtování příjmů, jež se zahrnují do vyměřovacího základu, nevylučuje. Obdobně jako ve věcech důchodového pojištění i v souzené věci by bylo nespravedlivé, aby za situace, kdy žalobci nelze přičítat zavinění na nastalé situaci, se jeho příjem v podobě zúčtované náhrady mzdy neprojevil v jeho osobním vyměřovacím základu pro výpočet nemocenského.

S ohledem na závěry výše uvedené krajský soud postupem podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost jak žalobou napadané rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně trpícího stejnou vadou. V dalším řízení je pak žalovaná dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku.

V dalším řízení žalovaná rovněž nepřehlédne, že v řízení o zaplacení náhrady mzdy zúčtované zaměstnavatelem žalobci v březnu 2008 byl vydán platební rozkaz, zaměstnavatel podal proti platebnímu rozkazu odpor, který byl následně usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20.1.2010, č.j. 13 C 29/2009 – 104 jako opožděný pravomocně odmítnut (právní moc 25.2.2010). Lze přisvědčit žalobci, že platebním rozkazem a následně usnesením o odmítnutí odporu proti němu tak byly

de facto potvrzeny skutečnosti tvrzené žalobcem v žalobě, v níž se žalobce domáhal zaplacení náhrady mzdy v zaměstnavatelem zúčtované výši 97.438,- Kč (ponížené o již zaplacených 10.000,- Kč), a to za období v žalobě přesně specifikovaná. Za období od 19.2.2007 do 27.5.2007 se žalobce náhrady mzdy nedomáhal, v žalobě naopak výslovně uvedl, že v té době byl v pracovní neschopnosti. Ostatně i zaměstnavatel žalobce podal proti platebnímu rozkazu odpor s úmyslem stanovit novou celkovou výši náhrady mzdy, a to již s vyloučením doby, kdy byl žalobce v pracovní neschopnosti. Pro úplnost soud uvádí, že výrok pravomocného platebního rozkazu je přitom v rozsahu, v jakém je závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, závazný též pro všechny orgány (§ 174 odst. 1,3 ve spojení s § 159a odst. 4 o.s.ř.). Případné pochybení zaměstnavatele, kterým měl žalobci přiznat náhradu mzdy i za období pracovní neschopnosti, pak nelze přičítat k tíži žalobce. Žalovaná ostatně ve svém vyjádření k žalobě sama připustila, že došlo-li by k novému výpočtu náhrady mzdy, kdy by náhrada mzdy nenáležela za období pracovní neschopnosti od 19.2.2007 do 27.5.2007, měla by tato skutečnost vliv na nárok nemocenské při této pracovní neschopnosti a následně by vše bylo možno řešit v rámci obnovy řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem. Odměna jeho zástupce vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že ve věci učinil 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu, sepis repliky a sepis dupliky) po 500,- Kč (§ 9 odst. 2 a 3 písm. f/ advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má nárok na úhradu 4 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). O tom, že by zástupce žalobce byl plátcem DPH, nepředložil žádný doklad. Krajský soud proto zavázal žalovaného povinností žalobci prokázané náklady řízení v celkové výši 3.200,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovat, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 27. října 2010

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

